

La distància entre Hyannis Port i Queralbs

Semblances i diferències entre les famílies més famoses de Catalunya i els Estats Units

Els Pujol en una imatge kennediana i els Kennedy, amb el patriarca Joe enmig.

Les dues bucòliques i alegres fotografies d'aquest reportatge serveixen per traçar paral·lelismes entre els Kennedy i els Pujol, dues nissagues que durant molt temps van ser considerades gairebé la "família reial" dels seus països, orfes de monarquia. Els inicis del patriarca en la banca són només el preludi d'una sèrie de desgràcies que van acabar amb la carrera dels fills, si bé de forma més dramàtica i amb menys conflictes judicials en el cas dels americans

ALBERT SOLER GIRONA

Una família nombrosa, uns costums estrictament catòlics, un patriarca banquer que de manera poc clara acumula una gran fortuna, uns fills predestinats per llinatge a obrir-se fàcilment camí

-amb l'impagable suport i influències del pare-, i uns escàndols que afecten totes dues generacions. Si això fos una endevinalla, qualsevol nord-americà respondria sense dubtar: els Kennedy. Però, ves per on, un català contestaria amb igual rapidesa: els Pujol.

Segurament Jordi Pujol ja veia fa anys la seva família com els Kennedy catalans. Només s'ha de comparar les dues fotos que il·lustren aquest article per veure que el posat dels Pujol estava innegablement inspirat en el que solia fer la família Kennedy. El patriarca en el cim del seu poder, la dona al costat i els cadells al voltant esperant créixer per menjar-se el món a mossegades. Dues escenes aparentment bucòliques en la casa familiar, l'una presa a Hyannis Port (Massachusetts) i l'altra a Premià o Queralbs, però amb un rerefons d'ansia de poder que tomba d'esquena. O hi ha cap dubte que Joe Kennedy Sr. i Jordi Pujol, Sr. estan mirant a càmera però estan veient molt més lluny, fins a l'esplendorós futur que espera els seus fills?

Naturalment que la fortuna de Joe Kennedy no es pot comparar a la de Jordi Pujol ni comptant en la d'aquest tots els comptes a l'estranger, naturalment que la mansió de Hyannis Port deixa la casa de Queralbs com si fos el dormitori dels servents, naturalment que una cosa és la mort física que va afectar aquells i l'altra, la mort política que ha afectat aquests. Però Catalunya és també molt més petita i insignificant que els Estats Units, o sigui que proporcionalment tenim el que ens toca.

Joe Kennedy no s'estava de romanços: li va fer nou fills a la seva dona, Rose. Jordi Pujol -recordem que hem d'ajustar la proporció- no li va anar a la saga i en va fer set a la Marta. L'escassa diferència queda compensada perquè el cap del clan Kennedy va mantenir constants aventures, les més famoses amb Marlene Dietrich i Gloria Swanson. Pujol no només no gaudia de tant d'atractiu sinó que a més no tenia un Hollywood a prop on anar a ficar la cullera. I valgui aquest cobert com a eufemisme.

La forma d'enriquir-se va ser fosca en tots dos casos. Del nord-americà es deia que va traficar amb alcohol durant la llei seca, i acabada aquesta va fer servir les influències amb la Casa Blanca per adjudicar-se la importació whisky irlandès. Del català tenim en la retina el cas Banca Catalana i els confessats comptes corrents a l'estranger, l'origen dels quals està per descobrir però no són pocs els que els vinculen a presumptes comissions. La carrera política de tots dos es va estroncar pels seus propis errors: Kennedy va flirtejar massa amb els nazis quan era ambaixador a Londres i Pujol, més modest, va flirtejar amb banquers andorrans. A partir d'aleshores s'haurien de dedicar a tutelar les carreres dels fills.

Els fills Pujol no han tingut finals tan tràgics com els Kennedy -que han patit dues morts per assassinat, dues per accident d'avió, una en la guerra i un cas de bogeria- però en qüestió d'escàndols els superen àmpliament, aquí no cal ni apel·lar a la proporcionalitat entre Catalunya i els Estats Units. Dels set fills Pujol -Jordi, Josep, Marta, Pere, Oriol, Mireia i Oleguer- només Mireia, exballarina, s'ha salvat que sortissin a la llum informacions compromeses. Els Kennedy, una mica més modestos en aquest sentit, s'acontenten amb les aventures sexuals i les relacions mafioses de John, l'escàndol de Ted en el famós accident de cotxe de Chappaquiddick on va morir una seva acompanyant i ell va fugir, i les relacions estrafolàries de Pat, que es va casar amb l'actor Peter Lawford, amic de Sinatra, Dean Martin i tots els etcèteres que acompanyaven aquests, no sempre de reputació immaculada.

Per descomptat, cap d'ells no va haver de posar fi a la seva carrera política per tripijocs amb les ITV nord-americanes, que potser ni tan sols existeixen. Tampoc cap d'ells, tot i tenir prou fortuna familiar per poder-s'ho premer, no guardava al garatge una col·lecció de cotxes de luxe per engrèixar el seu propi ego. Segurament ho considerarien cosa de nous rics, de manca de classe.

Segons diu la llegenda, Joe Kennedy va inculcar a tots els seus fills aquesta frase: "El que compta no és el que sou, sinó el que la gent creu que sou". O Jordi Pujol no va tenir la previsió de dir el mateix als seus fills, o aquests ja estaven ocupats en altres negocis i no el van escoltar.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/catalunya/2015/11/22/distancia-hyannis-port-querals/754354.html?utm_source=rss